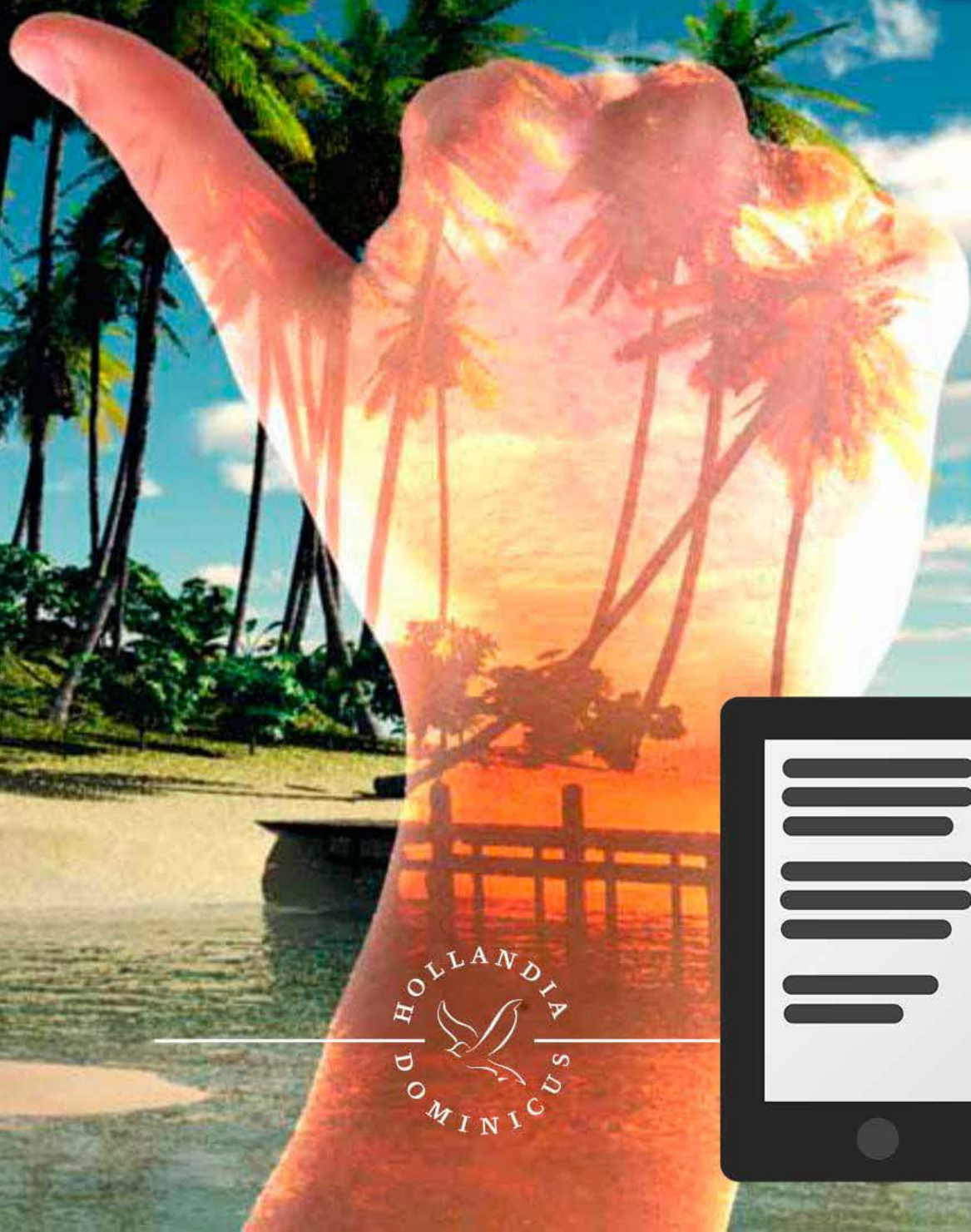
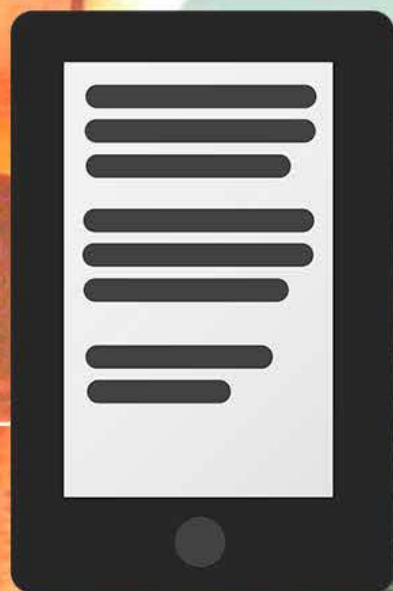

DAAN GOPPEL

Liften naar *Suriname*

HOLLANDIA
DOMINICUS

© 2020 Daan Goppel

© 2020 Bureau Goppel, Amsterdam

Vormgeving omslag: Crius Group, Hulshout

Tweede druk, 2020

NUR 508

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

1. Het begin

2. Het plan

3. Het avontuur is aan

4. De onrust van het stilstaan

5. Steen, papier, schaar in de leegte

6. Cerveza, tequila en pastis

7. De oversteek van de Atlantische Oceaan

8. Een puzzel van duizend stukjes

9. Morgen op dezelfde plek

10. Tussen twee werelden

11. Kerstmis aan de Wilde Kust

12. De laatste lift

Epiloog

Dankwoord

Proloog

‘Anton! Haal die voeten van tafel!’ Het mollige, blonde jochie dat zich geeuwend uitrekt, verstijft in zijn actie; zijn armen bevinden zich nog gestrekt langs zijn hoofd en zijn omhoog gekropen T-shirt laat een deel van zijn buik zien. Hij draait zijn hoofd verbaasd in de richting van de juffrouw die vlug naderbij komt. Wanneer ze naast hem staat verkondigt ze fel: ‘Als ik jouw moeder was geweest... dan had ik je benen geslagen dat ze bont en blauw werden!’ Anton schrikt zich twee grote ogen, trekt in een reflex zijn voeten van tafel en schiet in de houding. Verbouwereerd kijkt hij om zich heen. Een paar kinderen gniffelen en juffrouw Emillia knikt vriendelijk.

Onze basisschool staat in Almere. Vanzelfsprekend komen mijn ouders en die van mijn klasgenoten van elders – vroeger was er hier immers slechts zee – maar wij wonen hier al ons hele leven. Dit is onze wereld. Een veilige, bekende wereld van flippo’s gooien en knikkeren, van voetbalplaatjes verzamelen en, als ze weer eens in zijn, bierdoppen en bierviltjes. We vertellen elkaar moppen over een Nederlander, een Belg en een Duitser – met een Amsterdams accent want zo praten we nou eenmaal aangezien de meeste van onze ouders uit Amsterdam afkomstig zijn. In de pauze voetballen de jongens, terwijl de meisjes kussenpakkertje willen spelen, en na schooltijd vissen we op voorntjes in de sloot. Niemand woont verder dan een paar hofjes verwijderd van de school, en niets wijst erop dat we in onze basisschooltijd nog voor verrassingen zullen komen te staan. Totdat we in ons laatste jaar een nieuwe juf krijgen.

Juffrouw Emillia komt regelrecht uit Suriname. Een land waar de meesten van ons wel eens van hadden gehoord, maar waar we nauwelijks meer over wisten dan dat het bestond, ergens. En dat het ver was, maar hoe ver? We hadden er totaal geen beeld bij. Als kennismaking hadden we aan het begin van het schooljaar vragen mogen stellen aan juffrouw Emillia. Omdat niemand iets had durven vragen, was ze zelf begonnen met vertellen. Iedereen luisterde met open mond. Na een aantal minuten was niet ver naast mij toch een vinger de lucht in gegaan: hoe kon het dat juf, die hier pas enkele maanden was, nu al zo goed Nederlands sprak? Wisten wij veel.

Anton zit overdreven netjes en controleert of de juf het ook ziet. Juffrouw Emillia glimlacht en draait zich om. Ze is een kleine vrouw met een licht donkere huid. Haar ogen worden omlijst door grote brillenglazen en haar zwarte haar draagt ze in een volumineus kapsel dat al snel tot het mooiste van de school is verkozen. Ze loopt tussen de lage tafeltjes door naar haar bureau in de hoek van het lokaal. Op het bureau ligt een stapel schriften met daarnaast iets opmerkelijks, iets engs: een exotisch beest met felrode ogen en een geopende bek vol akelig scherpe tanden. Het kijkt gevaarlijk de klas in en trekt voortdurend onze aandacht. Terwijl Anton zich weer over zijn boeken buigt, loopt Lotte naar het bureau en zegt: ‘Juf, wat is dat voor vis?’ Ze wijst naar het geglazuurde ding dat met zijn onderlijf in een stuk hout lijkt te zijn geprikt, en trekt er een vies gezicht bij.

‘Nou, dat is een piranha,’ antwoordt juffrouw Emillia. Vanachter hun rekenboeken zie ik een paar klasgenoten opkijken. Je ziet iedereen hetzelfde denken: Lotte is nog lang niet klaar met vragen. Met een beetje mazzel is het nu gedaan met die breuken.

‘Aaah, en waar komt die vis vandaan, juf?’ gaat Lotte verder – ook zij heeft geen zin meer in rekenen.

‘Wel, die vis...’ zo begint Juffrouw Emillia, ‘...komt helemaal uit Suriname.’ Dan wordt het stiller in de klas. Iedereen weet dat er nu verhalen komen. De rekenboeken worden voorzichtig opzij geschoven.

Juffrouw Emillia begint te vertellen. Over de tropen, over piranha’s en rivieren met bruin water, over felgroen oerwoud en een stuwmeer. Over het land waar huizen op palen staan en bananenplanten in de tuin. Beetje bij beetje schuifelen mijn klasgenoten dichterbij, en niet veel later heeft iedereen zich om haar heen geschaard. Met open mond luisteren we naar de wonderlijke verhalen uit een andere wereld: Suriname. Het land van Juffrouw Emillia. We hangen aan haar lippen, ook als de schoolbel al lang is gegaan en de eerste ouders hun kinderen uit de klas komen halen. We soebatten om een vervolg, maar Emillia begint te lachen. We moeten naar huis: ‘Het is de hoogste tijd! Overigens, wat betreft die sommen: die worden niet vergeten, maar de volgende keer ingehaald. Want verhalen zijn leuk, maar zonder werken kom je nergens.’

1. Het begin

Volwassen jongensdromen

‘Zo, je hebt je bachelor? Gefeliciteerd, hè! En wat ga je nu dan doen? Je master halen of een jaartje reizen?’

‘Mijn master stel ik nog even uit. Ik ga inderdaad eerst reizen. Liften naar Suriname.’

‘O ja, dat hoor je vaker, hè. Veel mensen gaan daar naartoe voor stages en zo. Lekker hoor! Ja, als je de kans hebt moet je hem natuurlijk gewoon grijpen. En ben je van plan daar lang te blijven?’

‘Ehh, dat weet ik nog niet, ligt eraan hoe snel ik daar kom.’

‘Aha, nou lekker hoor. Ja, dat is het leuke van jong zijn. Zo’n ervaring neemt niemand je meer af. Dat... Wat...?! Wát ga je doen, zei je?’

‘Liften – liften naar Suriname.’

Ongelovig word ik aangestaard. Op het gezicht van mijn kennis zie ik de twijfel: moet hij nou lachen om mijn grap? Want meer dan dat kan het toch niet zijn, een grap. Het duurt even, maar dan verstart zijn onzekere glimlach.

‘Je... je... echt?’

Er valt een stilte, ik knik.

‘Maar hoezo dan, waarom?’